

# **ΤΟ ΚΛΟΥΒΙ ΚΑΙ ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ**

του

Βαγγέλη Παπαδιόχου

2020

Ο Βαγγέλης Παπαδιόχος γεννήθηκε το 1986 και κατάγεται από το Αλιβέρι Ευβοίας. Σπούδασε οικονομικά (ΕΚΠΑ) και δημόσια διοίκηση (ΕΣΔΔΑ). Εξέδωσε τις συλλογές διηγημάτων “Λαθρεπιβάτες” (εκδ. Οσελότος, 2018) και “Σκοτεινά δωμάτια” (εκδ. Συμπαντικές διαδρομές, 2019). Εργάζεται ως δημόσιος υπάλληλος. gmail: [vaggpap86@gmail.com](mailto:vaggpap86@gmail.com)



Το έργο αυτό διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY\\_NC\\_ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/).

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

**Σε περίπτωση που κάποιος ενδιαφερθεί να το μεταφέρει στη σκηνή, παρακαλείται να έρθει προηγουμένως σε συνεννόηση με τον συγγραφέα.**

### **ΠΡΟΣΩΠΑ**

Παναγιώτης (γύρω στα 30)

Αλέξανδρος (γύρω στα 60)

Ιωάννα (γύρω στα 55)

Αντώνης (γύρω στα 30)

### **ΧΩΡΟΙ**

Σπίτι Παναγιώτη

Μπαρ

Δωμάτιο νοσοκομείου

### **ΠΕΡΙΛΗΨΗ**

Ένας πρώην κωμικός σταρ ζυπνά από χρόνιο κώμα που ακολούθησε τον σοβαρό τραυματισμό του σε τροχαίο. Πλέον έχει χάσει τη μνήμη του και μόνο οι δικοί του άνθρωποι γνωρίζουν τη σκοτεινή και βίαιη πλευρά του χαρακτήρα του, που έρχεται σε σύγκρουση με την αγάπη του κοινού προς το πρόσωπό του. Ο γιος του, που ακολουθεί αντίθετη στάση ζωής, τον φιλοξενεί και προσπαθεί να τον μεταμορφώσει σε έναν καινούργιο άνθρωπο.

## ΣΚΗΝΗ 1

Σπίτι Παναγιώτη

*(Εσωτερικό γκαρσονιέρας με λιτή διακόσμηση. Ο Παναγιώτης σπρώχνει το καροτσάκι στο οποίο κάθεται ο Αλέξανδρος και μπαίνουν. Ο Αλέξανδρος κοιτά τριγύρω με κάποια έκπληξη.)*

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Εδώ μέναμε;

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Όχι. Το σπίτι που μέναμε το νοικιάσαμε μετά το ατύχημα. Μετά, όπως σου είπα, η μαμά έφυγε για το εξωτερικό κι έτσι δεν χρειαζόμαστε τόσο μεγάλο σπίτι.

*(Ο Παναγιώτης βγάζει φαγητό απ' το ψυγείο και ο Αλέξανδρος σέρνει το καροτσάκι δεξιά κι αριστερά περιεργαζόμενος τον χώρο.)*

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Πεινάς καθόλου; Θέλεις να σου ζεστάνω λίγο φαγητό;

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** *(Γυρνώντας απότομα προς το μέρος του.)* Πότε θα γυρίσει;

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Ποιος;

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Η... η μητέρα σου.

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Δεν ξέρω. Προέκυψε μια καλή επαγγελματική ευκαιρία και πήγε για καιρό εκεί... στο Λονδίνο. Έχει πολύ καλή δουλειά, όπως σου είπα. Δουλεύει σε μια μεγάλη εταιρεία και παίρνει αρκετά χρήματα.

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** *(Σέρνει το καροτσάκι του κοντά στον Παναγιώτη.)* Της έχεις πει ότι εγώ...

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** *(Γεμίζει δυο ποτήρια με κρασί.)* Ναι, φυσικά και της είπα ότι συνήλθες.

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Και δεν σου είπε πότε θα έρθει;

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Δεν θα αργήσει, σύντομα θα έρθει, μην ανησυχείς. Απλώς, έχει πολλές δουλειές τώρα. Έλα, πιες λίγο απ' αυτό τώρα.

*(Του δίνει το ένα ποτήρι κι ο Αλέξανδρος το πιάνει κοιτώντας το με περιέργεια, πίνει λίγο και ακουμπά το ποτήρι στο τραπέζι μ' έναν μορφασμό αηδίας.)*

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Τι 'ναι αυτό; Δεν μ' αρέσει καθόλου αυτό το πράγμα!

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Κάποτε σου άρεσε πολύ. Έπινες συχνά.

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Εγώ έπινα αυτό το πράγμα; Παράξενο.

*(Ο Παναγιώτης αρχίζει να τρώει κι ο Αλέξανδρος ρίχνει και πάλι μια ματιά στο σπίτι.)*

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Η νοσοκόμα μου είπε ότι μέναμε σ' ένα πολύ ωραίο μεγάλο σπίτι. Να δεις πως μου το 'πε... Βίλα! Ναι, ναι! Και είχαμε, λέει, κι έναν υπέροχο κήπο με πισίνα. Πολλοί, λέει, ζήλευαν το σπίτι μας. Εσύ, γιατί δεν έμεινες εκεί;

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Όπως σου είπα, δεν χρειαζόμουν πια τόσο μεγάλο σπίτι.

Εξάλλου, εδώ με βολεύει καλύτερα. Είναι και πιο κοντά στη δουλειά μου.

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Α ναι, στη δουλειά σου! Είσαι κι εσύ καλός, μου είπε. Αλλά δεν σε βλέπουμε συχνά τελευταία να παίζεις, λέει.

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Σου είπε αρικετά η νοσοκόμα όπως βλέπω...

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Ναι! Μου έδειξε κι ένα βίντεο που έπαιζα σε μια σειρά. Ωραίος ήμουν! Μου είπε ότι άρεσα πολύ στις κοπέλες! *(Χαχανίζοντας.)* Μάλλον άρεσα και σε κείνη όπως κατάλαβα!

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Ναι, είναι αλήθεια. Είχες πολλές θαυμάστριες.

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Ήξερε βέβαια πως είμαι παντρεμένος. Κι εσύ είσαι ωραίος όμως! Κι εσύ πρέπει να έχεις τις θαυμάστριές σου! Αλήθεια, δεν μου είπες... είσαι κι εσύ παντρεμένος;

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Μπα όχι, δεν έτυχε...

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Α, κρίμα... Έχεις κι εσύ κάποιο τέτοιο βίντεο που παίζεις; Η νοσοκόμα δεν είχε να μου δείξει. Θέλω πολύ να σε δω! Πρέπει να είσαι πολύ καλός!

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Όχι, δυστυχώς, δεν έχω τώρα κάτι πρόχειρο. Η τηλεόραση έχει χαλάσει. Μόλις την φτιάξω θα σου δείξω.

*(Το κινητό του χτυπάει κι ο Παναγιώτης το ακουμπά στ' αυτί του και κάνει μερικά βήματα παραπέρα.)*

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** *(Χαμηλόφωνα.)* Έλα. Ναι, εδώ είναι. Καλά, όπως μας τα είπαν. Εντάξει, τα λέμε μετά. Έλα, γεια.

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** *(Χαμογελώντας διάπλατα.)* Η κοπέλα σου ήταν;

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Τι; Πώς σου 'ρθε τώρα αυτό;

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Κι η νοσοκόμα όταν τηλεφώνουσε στο αγόρι της πήγαινε στη γωνία και μιλούσε έτσι σιγανά. Για πες μου, είναι όμορφη σαν την μητέρα σου;

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Ναι... ναι... όμορφη είναι.

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Σίγουρα θα είναι πολύ όμορφη! Θα ήθελα πολύ να την γνωρίσω!

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Ναι... θα γίνει κι αυτό κάποια στιγμή. *(Κοιτάζει το ρολόι του και μαζεύει το πιάτο του. Ο Αλέξανδρος συνεχίζει να τον κοιτάζει επίμονα.)* Πρέπει να φύγω τώρα, έχω δουλειά. Θα τα πούμε το βράδυ. Έχει κι άλλο φαγητό στο ψυγείο κι αν θες μπορείς να διαβάσεις κάποιο βιβλίο από τη βιβλιοθήκη. Έχω πολλά βιβλία που σου άρεσαν.

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Έχεις να πας σε... Να δεις πως μου το 'πε... Σε... γύρισμα;

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Ναι, ναι, ακριβώς... Σε γύρισμα.

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Πολύ ωραία!

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Λοιπόν, αν χρειαστείς κάτι μπορείς να καλέσεις την θυρωρό. *(Του δείχνει ένα κινητό στο τραπέζι.)* Σου έδειξα πως να την πάρεις, εντάξει;

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Εντάξει!

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Λοιπόν, τα λέμε το βράδυ!

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Τα λέμε το βράδυ!

*(Ο Παναγιώτης βάζει το παλτό του και προχωρά προς τα έξω, ενώ ο Αλέξανδρος τον παρατηρεί χαμογελαστός. Σκοτάδι.)*

## ΣΚΗΝΗ 2

Μπαρ

*(Πίσω απ' τον πάγκο στέκεται ο Παναγιώτης και σερβίρει ένα ποτό στην Ιωάννα που κάθεται απέναντί του.)*

**ΙΩΑΝΝΑ:** *(Πίνει λίγο.)* Δεν θυμάται τίποτα δηλαδή;

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Έτσι φαίνεται. Μπορεί όμως ν' αρχίσει να θυμάται διάφορα στην πορεία. Σαν ειλάμψεις μνήμης. Ή, απ' την άλλη, μπορεί και να περάσει καιρός χωρίς να θυμηθεί σχεδόν τίποτα. Ούτε οι γιατροί είναι σίγουροι.

**ΙΩΑΝΝΑ:** Μετά από τόσα χρόνια... Δεν το 'χω συνειδητοποιήσει ακόμα. Θα έπαιρνα όρκο πως θα έμενε φυτό για όλη του τη ζωή. Πολλές φορές τον ξεχνούσα τελείως, λες και δεν υπήρξε ποτέ. Μέχρι που ερχόταν από το πουθενά κάποιος από εκείνους τους αναθεματισμένους εφιάλτες και... Του είπες κάτι άλλο για μένα;

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Απλά, πως κάποια στιγμή θα γυρίσεις. Επέμεινε λίγο για αυτό είναι η αλήθεια.

**ΙΩΑΝΝΑ:** *(Πίνει.)* Καλύτερα να μην του έλεγες τίποτα.

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Δεν έχει νόημα και το ξέρεις. Κάποια στιγμή θα τα μάθει όλα. Και καλύτερα να τα μάθει από μας, με τον τρόπο μας, παρά από κανένα κανάλι.

**ΙΩΑΝΝΑ:** Εσύ τι σκέφτεσαι να κάνεις; Σιοπεύεις να του μιλήσεις για τα δικά σου;

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Δεν ξέρω. Σίγουρα όχι σύντομα. Με ρώτησε αν έχω κοπέλα. Αν είναι τόσο όμορφη όσο εσύ.

**ΙΩΑΝΝΑ:** *(Κρατά ψηλά το ποτήρι και μιλά με κοροϊδευτικό ύφος μιμούμενη τη βαριά φωνή του Αλέξανδρου.)* Εσύ είσαι πραγματικά όμορφη μωρό μου! Όλες αυτές οι σταρλετίτσες είναι τελείως επιφανειακές...

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Η νοσοκόμα του είπε ότι άρεσε σε πολλές. Του έδειξε και βίντεο από τον Έρωτα δίχως σύννορα. Ωραίος ήμουν, μου κάνει.

**ΙΩΑΝΝΑ:** Είχε πολλή όρεξη για κουβέντα αυτή η νοσοκόμα. Φαντάζομαι θα ήταν πολύ ευτυχισμένη που τόσο καιρό είχε το προνόμιο να του ξυρίζει τα γένια και να του πλένει τα εσώρουχα... Κρίμα που δεν είχε την ευκαιρία να τον γνωρίσει στις δόξες του...

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Του είπε και για μένα. Ότι είμαι καλός αλλά δεν με βλέπουνε τελευταία στο γυαλί. Ήταν πολύ χαρούμενος. Ήθελε να του δείξω κανένα βίντεο. Πραγματικά, είναι σαν να έχει μπει ένα ξένο πνεύμα μέσα στο σώμα του. Ή σαν κάποιος να πέταξε το ελαττωματικό αυθεντικό πρότυπο και να έφτιαξε ένα διορθωμένο αντίγραφο.

**ΙΩΑΝΝΑ:** Το πιστεύεις στ' αλήθεια αυτό; Μπορεί κανείς να ξαναφτιαχτεί έτσι απλά απ' την αρχή, σαν να ήταν μια κόλλα χαρτί που τη σβήνεις και την ξαναγράφεις όπως θέλεις;

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Πάντως, αν τον έβλεπες τώρα...

**ΙΩΑΝΝΑ:** Δεν νομίζω πως θα μου προκαλούσε ούτε τον οίκτο. Εξάλλου, τώρα άλλαξα γνώμη. Δεν θα ήθελα να τον ξαναδώ.

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Μαμά...

**ΙΩΑΝΝΑ:** Άκου Παναγιώτη... Θα γίνει αυτό που είχαμε πει στην αρχή. Την κατάλληλη στιγμή θα μάθει ότι είχα ένα ξαφνικό τροχαίο στο Λονδίνο και /

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Αυτό είναι αρκετά επικίνδυνο, το καταλαβαίνεις έτσι;

**ΙΩΑΝΝΑ:** (Σκύβει πιο κοντά του.) Τι φοβάσαι ότι θα πάθει δηλαδή; Δεν θέλω να τον ξαναδώ, το καταλαβαίνεις εσύ αυτό; Δεν θέλω να ξέρει ότι παντρεύτηκα άλλον, ότι έκανα οικογένεια... Δεν θέλω να θυμάται τίποτα για μένα. Σαν να μην υπήρξα ποτέ μέσα στο μυαλό του. (Τραβάει την μπλούζα της στο ύψος του λαιμού της αποκαλύπτοντας τον ώμο της.) Σαν να μην υπήρξε ποτέ αυτή η μεγάλη μαύρη ουλή, το καταλαβαίνεις; (Ο Παναγιώτης παίρνει μια βαθιά ανάσα, γεμίζει ένα ποτήρι και πίνει. Σκοτάδι.)

### ΣΚΗΝΗ 3

Σπίτι Παναγιώτη

*(Ο Παναγιώτης και ο Αλέξανδρος γευματίζουν. Ο Παναγιώτης σκαλίζει το πιάτο του δείχνοντας σκεφτικός ενώ ο Αλέξανδρος τρώει με όρεξη.)*

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Σου αρέσει;

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Πολύ νόστιμο είναι!

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Η μαμά το έφτιαχνε συχνά.

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Αλήθεια; Από εκείνη το έμαθες;

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Ναι, από εκείνη.

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Α, ωραία! Μόλις γυρίσει θα μας το ξαναφτιάξει κι εκείνη!  
*Ο Παναγιώτης τον κοιτά για λίγο αφηρημένος κι έπειτα σκύβει απότομα στο πιάτο του. Ο φωτισμός χαμηλώνει.*

**ΦΩΝΗ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ:** *(Μνημονική σφήνα του Παναγιώτη ενώ ο Αλέξανδρος παραμένει βουβός)* Γιατί τον πήρες πάλι μες στην κουζίνα ρε; Όλο μες στα φουστάνια σου θα 'ναι γαμώ το σπίτι μου; Τι σκατά... Για πούστη τον προορίζεις;

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** *(Κοιτώντας τον απορημένος.)* Παναγιώτη; Παναγιώτη καλά είσαι;

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Ε; Ναι, ναι καλά είμαι... Κάτι σκεφτόμουν για τη δουλειά.

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Για τις πρόβες ε; Τι ωραία! Δεν μου είπες όμως... Τι ρόλο θα παίζεις; Τι έργο είναι; Ελπίζω να είναι κωμωδία!

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Ναι, το βρήκες! Κωμωδία θα είναι. Αλλά δεν μπορώ να σου πω περισσότερα. Ο σκηνοθέτης μας δεν θέλει να αποκαλύψουμε ακόμα τίποτα παραέξω.

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Δε πειράζει. Είμαι σίγουρος πως εσύ θα είσαι ο πρωταγωνιστής!

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** *(Χαμογελώντας.)* Για να το λες εσύ...

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Κι αν είναι τόσο ωραίο σαν το σήριαλ που μου 'χε δείξει η νοσοκόμα όταν έπαιζα...

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Ναι, θα είναι εξίσου ωραίο. Στο εγγυώμαι.

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Η νοσοκόμα μου είχε πει πως με είχε δει και στο θέατρο. Σε ένα έργο, να δεις πώς το λέγανε... Α, ναι! Ο πατέρας! Που ήτανε λέει πολύ δραματικό και δεν της άρεσε και τόσο. Με προτιμούσε στις κωμωδίες.

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Ναι, είναι αλήθεια. Ο κόσμος σε είχε συνηθίσει σε κωμικούς ρόλους. Ήταν το δυνατό σου σημείο. Τους έκανες πάντα να γελάνε.

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Λες να μπορούσα να ξαναπαίζω κάποια στιγμή;

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Γιατί όχι; Αν γίνεις καλά σε λίγο καιρό μπορεί και να ξαναπαίζεις.

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Λες να με θυμούνται όλοι τόσο καλά σαν τη νοσοκόμα; Δεν είμαι και τόσο νέος τώρα. Λες να τους αρέσω ακόμα;

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Ναι, σίγουρα. Τους αρέσεις ακόμα.

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** *(Χαμογελώντας.)* Για να το λες εσύ!

*Ο Αλέξανδρος αποτελείώνει το φαγητό του δείχνοντας ευχαριστημένος κι ο Παναγιώτης γεμίζει δυο μικρά ποτήρια κρασί και του δίνει το ένα.*

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** *(Απομακρύνει το ποτήρι από μπροστά του.)* Όχι, όχι πάλι αυτό το πράγμα!

*Ο Παναγιώτης τον κοιτάζει επίμονα και έπειτα χαμηλώνει το βλέμμα του στο πιάτο. Ο φωτισμός χαμηλώνει και πάλι.*

**ΦΩΝΗ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ:** Θα βγαίνω όποτε γουστάρω, με όποιους γουστάρω και θα πίνω όσο γουστάρω! Το πιάσατε; Αυτή είναι η δουλειά μου εμένα και άμα σας αρεσει!

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Σκέφτεσαι πάλι τις πρόβες;

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Τι;

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Σκέφτεσαι πάλι τις πρόβες;

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Ναι, ναι τις πρόβες...

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Πρέπει να σου αρέσει πολύ αυτό το έργο. Έλα, πες μου μια ατάκα σου!

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Ε τώρα... Μην είσαι ανυπόμονος...

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Έλα, μία μόνο στον πατέρα σου! Πες αυτή που σιέφτηρες τώρα!

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Σου είπα, δεν είναι σωστό να μιλάμε ακόμα για αυτά.

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Εντάξει, καταλαβαίνω. Αφού σας είπε έτσι ο σκηνοθέτης...

Έπρεπε όμως να καλέσεις και την κοπέλα σου σήμερα για να την γνωρίσω.

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Πώς σου ήρθε αυτό τώρα;

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Δεν μου είπες, πώς γνωριστήκατε; Είναι κι αυτή στη δουλειά;

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Ναι, είναι κι αυτή στη δουλειά.

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Τι ωραία! Πρέπει να έχεις κι εσύ τις επιτυχίες σου ε;

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Εντάξει, όχι σαν κι εσένα... Αλλά δεν έχω παράπονο.

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Η Ιωάννα όμως δεν ήταν στη δουλειά, μου είπες. Πώς γνωριστήκαμε εμείς τότε;

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Ήταν σερβιτόρα σε ένα εστιατόριο που πήγαινες συχνά. Ήταν φανατική σου θαυμάστρια, σου ζήτησε κάποια στιγμή αυτόγραφο κι απ' ότι φαίνεται τα βρήκατε εύκολα οι δυο σας.

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Τι ωραία!

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Κάτι που δεν άρεσε και τόσο σε κάποιες συμπρωταγωνίστριες σου βέβαια...

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Τι;

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Τίποτα, ξέχνα το.

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Άρεσα και σε κάποιες άλλες ε; Αυτό μου είπε κι η νοσοκόμα. Όμως, να σου πω, εγώ μόλις γνώρισα την Ιωάννα τους το είπα ε; Τους είπα ότι εγώ θέλω μόνο εκείνη ε;

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Ναι, φυσικά, τους το είπες. Για σένα, μόνο εκείνη ήταν πραγματικά όμορφη.

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** *(Βγάζει απ' την τσέπη του ένα χαρτί και του το δίνει.)* Κοίτα! Λέω να της δώσω αυτό μόλις τη δω. Σου αρέσει;

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** *(Κοιτά το χαρτί χαχανίζοντας.)* Ιωάννα και Αλέξανδρος love for ever! Καταπληκτικό! Πώς το σκέφηρες;

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Η νοσοκόμα μου είχε δείξει μια τέτοια ζωγραφιά της κόρης για ένα αγόρι που ήταν, λέει, ερωτευμένη. Εντάξει, εμείς δεν είμαστε παιδιά βέβαια. Αλλά νομίζω θα της αρέσει.

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** *(Του το επιστρέφει χαμογελώντας.)* Ναι, είμαι σίγουρος πως θα της αρέσει. *(Χαμηλόφωνα με ειρωνικό ύφος.)* Και ξαφνικά, μια νέα αρχή απ' το πουθενά λοιπόν... Το τέλος της ιστορίας και το μέλλον της...

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Τι πράγμα;

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Τίποτα... Μια ατάκα απ' τον ρόλο μου.

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Αχ! Μακάρι να μπορούσα να θυμηθώ κάτι... Σίγουρα θα είχαμε πολλές ωραίες στιγμές μαζί. Θα μπορούσα τότε να της γράψω και κάτι καλύτερο.

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Μια χαρά είναι κι αυτό που έγραψες.

*Ο Παναγιώτης σηκώνεται απότομα και αρχίζει να μαζεύει τα πιάτα.*

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Παναγιώτη, σίγουρα δεν μπορούμε να την πάρουμε τώρα ένα τηλέφωνο; Θέλω τόσο πολύ να της μιλήσω...

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Όχι, δυστυχώς δεν γίνεται τώρα. Είναι πολύ μακριά και οι τηλεφωνικές γραμμές δεν φτάνουν μέχρι εκεί, όπως σου είπα. Θα γυρίσει σύντομα, μην ανησυχείς. Όποιος αγαπάει κάνει υπομονή. Δεν στο είπα αυτό η νοσοκόμα σου;

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Α, ωραίο αυτό. Όποιος αγαπάει κάνει υπομονή.

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** *(Χαμηλόφωνα καθώς απομακρύνεται με τα πιάτα προς τον νεροχύτη.)* Κι εμείς κάναμε πολλή υπομονή πατέρα...

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Αυτό το άκουσα! Κι εμείς κάναμε πολλή υπομονή πατέρα... Φοβάμαι ότι δεν σου έδωσαν και πολύ ωραίες ατάκες... Να τους το πεις!

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Θα τους το πω... Λοιπόν, πρέπει να φύγω τώρα. *(Βάζει βιαστικά το παλτό του.)*

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Τόσο νωρίς;

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Σήμερα κανονίσαμε να ξεινήσουμε νωρίτερα. Λοιπόν, όπως είπαμε, για ό,τι χρειαστείς θα πάρεις /

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Ναι, ναι, ξέρω. Την θυρωρό κι αν θέλω μπορώ να διαβάσω κανένα βιβλίο. Μήπως έφτιαξες την τηλεόραση να δω εκείνη τη σειρά που έπαιζες;

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Δυστυχώς δεν πρόλαβα, αλλά θα την φτιάξω. *(Προχωρά προς τα έξω.)* Λοιπόν, καλό βράδυ.

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Καλό βράδυ! Α Παναγιώτη, αν δεις την κοπέλα σου, πες της ότι της στέλνω... της στέλνω... Πώς το λένε να δεις...

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Χαιρετίσματα.

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Ναι, αυτό! Χαιρετίσματα! Και ότι θέλω πολύ να τη γνωρίσω!

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Εντάξει, θα της το πω.

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Και να θυμάσαι, εσύ θέλεις μόνο εκείνη! Εντάξει;

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** *(Χαμογελώντας.)* Εντάξει, θα το θυμάμαι.

*(Ο Παναγιώτης βγαίνει έξω κι ο Αλέξανδρος τον παρατηρεί για λίγο χαμογελαστός κι έπειτα πάει στη βιβλιοθήκη και ψαχουλεύει τα βιβλία. Σκοτάδι.)*

#### ΣΚΗΝΗ 4

Μπαρ

*(Πίσω απ' τον πάγκο στέκεται ο Αντώνης και σερβίρει ένα ποτό στον Παναγιώτη που κάθεται απέναντί του.)*

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** *(Πίνει λίγο.)* Σόρρυ που σου φορτώνω αύριο τη βάρδια μου αλλά καταλαβαίνεις, δεν γίνεται αλλιώς. Δεν υπάρχει άλλος να τον πάει. Μια φορά τη βδομάδα πρέπει να περνάει εξέταση, μου είπαν οι γιατροί.

**ΑΝΤΩΝΗΣ:** Εντάξει, μην το σιέφτεσαι. Θα σε δω μετά;

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Του έχω υποσχεθεί να δούμε κάτι παλιά επεισόδια της σειράς που παίζαμε.

**ΑΝΤΩΝΗΣ:** Νόμιζα ότι δεν τον αφήνες να ανοίξει τηλεόραση για να μην πέσει πάνω σε κανένα κανάλι με τη φάτσα του.

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Θα του δείξω λίγο απ' το κινητό. Τι να κάνω, έχει φαγωθεί...

**ΑΝΤΩΝΗΣ:** Μάλιστα...

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Ξενέρωσες τώρα.

**ΑΝΤΩΝΗΣ:** Δεν είπα τίποτα.

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Πρέπει να κάνουμε υπομονή. Είναι ζόρικη φάση. Μας ήρθε τελείως απ' το πουθενά.

**ΑΝΤΩΝΗΣ:** Σιέφτεσαι να του πεις για μένα;

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Δεν ξέρω. Νομίζω πως είναι νωρίς ακόμα για αυτό.

**ΑΝΤΩΝΗΣ:** Είπες πως είναι αλλιώς τώρα, τελείως διαφορετικός άνθρωπος, έτσι δεν είναι;

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Ναι, αλλά /

**ΑΝΤΩΝΗΣ:** Μπορεί να μην του φανεί κάτι τόσο περίεργο. Θα μπορούσες να του εξηγήσεις.

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Με ρωτάει συνέχεια αν έχω κοπέλα.

**ΑΝΤΩΝΗΣ:** Δεν μου το 'χες πει αυτό. Και εσύ τι του λες;

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Του είπα πως... έχω μια κοπέλα απ' τη δουλειά.

**ΑΝΤΩΝΗΣ:** Ψέματα και για αυτό λοιπόν. Πολύ ωραία το έχεις σκηνοθετήσει το εργάκι.

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Τι ήθελες να του πω δηλαδή; Δεν καταλαβαίνεις πως θα ήταν σοκ για κείνον αν μάθαινε ξαφνικά πως /

**ΑΝΤΩΝΗΣ:** Πώς ο γιος του αντί για διάσημος γυναικάς πρωταγωνιστής σαν κι εκείνον είναι ένας γκέι που δουλεύει σε συνοικιακό μπαρ;

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Κόφτο Αντώνη! Δεν καταλαβαίνεις.

**ΑΝΤΩΝΗΣ:** Μπορεί να μην καταλαβαίνω και να μην μου πέφτει λόγος. Αλλά, αν θες τη γνώμη μου, αυτό που πας να κάνεις θα γυρίσει εναντίον σου και /

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Αυτό ακριβώς, δεν σου πέφτει λόγος!

*Ο Αντώνης κάνει να απομακρυνθεί κι ο Παναγιώτης τον κρατά απ' τον καρπό.*

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Εντάξει, δίκιο έχεις, το ξέρω. Θα του μιλήσω όταν έρθει η ώρα.

Θα του τα πω όλα. Θέλω απλά να το κάνω με τρόπο. Να του το φέρω έτσι που να καταλάβει πως ό,τι του είπαμε ήταν για το καλό του. Αλλά είναι νωρίς ακόμα, πιστεψέ με.

**ΑΝΤΩΝΗΣ:** Μπορεί να αρχίσει να θυμάται πράγματα από μόνος του;

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Μπορεί, δεν το ξέρουμε. Κι οι γιατροί δεν μας είπαν τίποτα συγκεκριμένο. Είναι πολύ σπάνιες οι περιπτώσεις να ζυπνάει κάποιος μετά από τόσα χρόνια σε κώμα. *(Πίνει λίγο.)* Χθες του έφτιαξα μοςχάρι κοκκινιστό, το αγαπημένο του φαγητό. Του άρεσε πολύ και του είπα ότι η μαμά μας το έφτιαχνε συχνά. Με ρώτησε αν με έμαθε εκείνη να το φτιάχνω. Και τότε, εκεί που με κοιτάζε χαμογελαστός και καλοσυνάτος, άκουσα και πάλι εκείνη την παλιά θυμωμένη φωνή: Όλο μες στα φουστάνια σου θα 'ναι γαμώ το σπίτι μου; Τι σκατά... Για πούστη τον προορίζεις; Για μια στιγμή ήθελα να χωθώ κάτω απ' το τραπέζι. Όπως τότε, που τον έβλεπα μεθυσμένο να την χτυπάει με μανία κι εγώ δεν έκανα τίποτα. Τότε που απλά τον έβλεπα και σκεφτόμουν πως... τελικά μπορεί και να 'χει δίκιο. Πως δεν ήταν καθόλου σωστό να μου αρέσει εκείνος ο συμμαθητής μου. Πως έπρεπε εγώ... εγώ να ήμουν εκείνη τη στιγμή στη θέση της μάνας μου και /

**ΑΝΤΩΝΗΣ:** *(Πιάνοντας τον απ' τον καρπό.)* Ηρέμησε. Μην τα σιέφετσαι αυτά τώρα. Όλα θα πάνε καλά.

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** *(Τελειώνει το ποτό του δείχνοντας σκεφτικός και αμέσως μετά χτυπά το κινητό του.)* Ναι; Έλα μπαμπά! Τι έγινε; Τι έπαθες; Ρε μπαμπά... Ήταν ανάγκη τώρα να κάνεις τέτοια πράγματα; Γιατί δεν με περιμένεις; Καλά, καλά... Μην κάνεις τίποτα τώρα. Κάτσε ήσυχα στη θέση σου και έρχομαι, εντάξει; Έλα γεια, γεια. Τι είναι πάλι; Ναι, μαζί είμαστε στην πρόβα... *(Κοιτάζει πλαγίως τον Αντώνη που έχει μόλις έχει φτάσει δίπλα του.)* Δεν μπορεί τώρα ρε μπαμπά... Θα της πω άλλη φορά να έρθει, εντάξει; Έλα γεια.

**ΑΝΤΩΝΗΣ:** Έγινε κάτι;

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** *(Χαμογελώντας.)* Του τη βάρεσε να μου φτιάξει βραδινό, του 'ρθε σικοτοδίνη και έπεσε κάτω. Καλά είναι τώρα αλλά ανησύχησε λίγο.

**ΑΝΤΩΝΗΣ:** Μάλιστα. Κι απ' ό,τι κατάλαβα ήθελε να φτιάξει βραδινό για να κάνει το τραπέζι στην κοπέλα σου...

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Πρέπει να φύγω τώρα. Θα μιλήσουμε αύριο.

**ΑΝΤΩΝΗΣ:** *(Κρατώντας τον ελαφρά απ' τον ώμο.)* Εντάξει Παναγιώτη, εντάξει. Θα είμαι μαζί σου σ' αυτό.

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** *(Σφίγγοντας τον ώμο του.)* Σ' ευχαριστώ.

*Ο Αντώνης κάνει να τον φιλήσει κι ο Παναγιώτης τραβιέται πίσω και κοιτάζει αριστερά και δεξιά.*

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Ώπα, κάτσε! Όχι εδώ καλύτερα.

**ΑΝΤΩΝΗΣ:** Τι έπαθες τώρα; Δεν σ' ενοχλούσε ποτέ εδώ μέσα.

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Καλύτερα να μην μας βλέπουν σε κοινή θέα για λίγο.

**ΑΝΤΩΝΗΣ:** Γιατί; Εξάλλου, οι περισσότεροι εδώ μέσα μας ξέρουν.

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Δεν καταλαβαίνεις; Από τότε που τον βγάλανε απ' το νοσοκομείο όλο και κάποιος παπαράτσι μπορεί να μας παίρνει στο κατόπι. Προχθές είδα τη φάτσα μου σ' ένα απ' τα κωλοπεριοδικά τους. *(Με κοροϊδευτικό ύφος.)* Ο γιος του σπουδαίου κωμικού Παναγιώτης έχει εγκαταλείψει το σανίδι και τη μικρή οθόνη. Η σιαά του πατέρα του φαίνεται πως έπεφτε βαριά πάνω στον νεαρό.

**ΑΝΤΩΝΗΣ:** Έλα τώρα, τους ξέρουμε αυτούς...

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Πρέπει να προσέχουμε για λίγο. Δεν θέλω να το μάθει απ' αυτούς. Λοιπόν θα τα πούμε. Θα σε πάρω μόλις κοιμηθεί, εντάξει;

**ΑΝΤΩΝΗΣ:** Εντάξει, τα λέμε.

*(Ο Παναγιώτης βγαίνει προς τα έξω κοιτώντας επιφυλακτικά τριγύρω του κι ο Αντώνης μένει για λίγο να τον κοιτά προβληματισμένος και επιστρέφει πίσω απ' τον πάγκο. Σκοτάδι.)*

## ΣΚΗΝΗ 5

Σπίτι

*(Ο Παναγιώτης με τον Αλέξανδρο τελειώνουν την παρακολούθηση ενός επεισοδίου από μια παλιά σειρά όπου έπαιζαν μαζί.)*

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Σου άρεσε;

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Τι ωραίο που ήταν! Κι εσύ ήσουν υπέροχος! Πόσο χρονών ήσουν εκεί;

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Εννιά θα ήμουν. Θυμάμαι ότι πήγαινα τετάρτη δημοτικού. Έλα να σου βάλω να φας τώρα. *(Κάθονται στο τραπέζι και του βάζει φαγητό.)*

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Φαινόταν από τότε πως είχες ταλέντο! Και ταιριάζαμε τόσο πολύ σαν πατέρα και γιος! Γιατί σε έβαλαν μόνο σε δύο επεισόδια;

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Δεν ξέρω. Απόφαση της παραγωγής ήταν.

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Α κρίμα...

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Ναι κρίμα. Δεν πεινάς καθόλου;

*Ο Αλέξανδρος σκύβει στο πιάτο του και αρχίζει να τρώει. Ο Παναγιώτης τον παρατηρεί για λίγο και σκύβει το κεφάλι του. Ο φωτισμός χαμηλώνει.*

**ΦΩΝΗ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ:** Δεν θα πάρουν τα μυαλά σου αέρα τώρα, τ' ακούς; Σου έκανα τη χάρη να βγεις στο γυαλί και τώρα θα κοιτάξεις τα μαθήματά σου!

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Ξέρεις τι έγγραφαν τότε τα περιοδικά; Ο μικρός κερδίζει τις εντυπώσεις και κλέβει την παράσταση από τον πατέρα του.

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Ναι κι εγώ νομίζω ότι εσύ ήσουν καλύτερος.

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Βέβαια, όπως λένε, τα μικρά παιδιά συνήθως κερδίζουν τις εντυπώσεις στο γυαλί.

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Πάντως, δεν μου φαίνεται και τόσο κακό. Λες αυτό να πείραζε την παραγωγή;

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Δεν ξέρω.

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Ανυπομονώ πάντως να δω την παράστασή σου.

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Θα αργήσει αυτό. Μόλις τώρα αρχίσαμε πρόβες, όπως σου είπα.

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Τους είπες να σου αλλάξουν τις ατάκες;

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Ποιες ατάκες;

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Αυτές που μου είχες πει. Δεν ήταν καλές για κωμωδία. Να δεις πως ήταν η μία... Α ναι! Κι εμείς κάναμε πολλή υπομονή πατέρα... Δεν βγάζει γέλιο αυτό. Να τους πεις να σου βάλουν ατάκες ωραίες όπως στο σήριαλ.

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Ναι, μην ανησυχείς... Μπορούν να αλλάξουν αρκετά μέχρι τότε.

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Ωραία. Α! Να σε ρωτήσω, έστειλες το γράμμα στην Ιωάννα;  
Μήπως σου απάντησε;

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Ναι, ναι, το έστειλα. Αλλά θα αργήσει λίγο να απαντήσει.

Καταλαβαίνεις, μέχρι να φτάσει εκεί στο Λονδίνο...

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** *(Σηκώνεται, παίρνει χαμογελαστός απ' την βιβλιοθήκη ένα φωτογραφικό άλμπουμ και του το δείχνει.)* Κοίτα τι βρήκα!

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Τι είναι αυτό;

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Έχει πολλές φωτογραφίες που είμαστε κι οι τρεις μας σε διάφορα μέρη που δεν θυμάμαι αλλά φαίνονται υπέροχα!

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Πού το βρήκες; Έψαχνες στα ντουλάπια;

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Ναι, συγγνώμη. Βαρέθηκα να διαβάζω βιβλία και έψαχνα να βρω κάτι άλλο. Γιατί δεν μου το έδειξες;

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Ναι, το είχα ξεχάσει αυτό... Το άλμπουμ των παλιών οικογενειακών ταξιδιών μας.

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Τι ωραία ταξίδια που κάναμε τότε! Να, μέχρι εδώ είδα. Βαρκελώνη 2001. Κοίτα, τι ωραία χρωματιστά κτιρια! *(Ξεφυλλίζει).* Βιέννη 2003. Κι εκεί είχαν πολύ όμορφα σπίτια. Σαφάρι, Κένυα 2005. Πω πω πρέπει να είχε πολύ ζέστη εκεί ε; *(Ξεφυλλίζει μια σελίδα.)* Τι είναι αυτό το μεγάλο περίεργο ζώο;

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Λιοντάρι λέγεται.

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Λιοντάρι... Ωχ! Σκοτωμένο είναι;

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Όχι, απλά κοιμάται.

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Όχι, όχι, κοίτα! Σκοτωμένο θα είναι! Κρατάω αυτό το... αυτό το πράγμα που κρατούσε κι εκείνος που με κυνηγούσε στο σήριαλ. Ξέρεις, αυτό που σκοτώνεις! Εγώ το σκότωσα;

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Όχι, σου είπα, απλά κοιμάται. Γύρνα σελίδα, μετά πρέπει να είναι οι φωτογραφίες από το ταξίδι στο Παρίσι.

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Και γιατί πατάω πάνω του και χαμογελάω;

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Απλώς το έχουν αποκοιμήσει. Θα ήταν μάλλον για κάποια διαφήμιση. Συνδύασες το ταξίδι με τη δουλειά φαίνεται.

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Αλήθεια; Περίεργη αυτή η δουλειά.

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Γύρνα σελίδα να δεις το Παρίσι. Εκεί έχουμε πιο ωραίες φωτογραφίες.

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** *(Ξεφυλλίζει.)* Ναι, ναι. Πολύ ωραίες.

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Εδώ είμαστε στον πύργο του Άιφελ. Εδώ έξω απ' το Λούβρο, ένα τερ'στιο μουσείο, κι εδώ /

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Γιατί δεν χαμογελάμε ποτέ; (*Ξεφυλλίζει.*) Οι άνθρωποι χαμογελάνε στα ταξίδια, έτσι δεν είναι; Η νοσοκόμα μου είχε δείξει φωτογραφίες από το ταξίδι της στο Μαρόκο και ήταν συνέχεια χαμογελαστή. Εγώ στη μόνη που χαμογελάω είναι όταν είμαι πάνω απ' αυτό το λιοντάρι. Κι εκεί είμαι μόνος μου. Εσείς πού ήσασταν;

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Ε μάλλον εκείνη τη μέρα θα ήμασταν κουρασμένοι και θα μείναμε στο ξενοδοχείο. Αυτά τα μακρινά ταξίδια είναι λίγο κουραστικά.

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Κατάλαβα. (*Ξεφυλλίζει.*) Εδώ πού είσαι; Ποιός είναι αυτός ο άντρας δίπλα σου;

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Τίποτα, απλά ένας φίλος. (*Γυρνά μια σελίδα πίσω.*) Αυτή θα ζέμεινε από αλλού φαίνεται. Γύρνα πίσω να δεις το ταξίδι στη Σικωτία. Το προσπέρασες. Κοίτα εδώ ένα ωραίο κάστρο!

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Να σου πω, δεν έχεις καμιά φωτογραφία με την κοπέλα σου;

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Όχι, δεν έχουμε κάνει ακόμα ταξίδι μαζί. Εξάλλου, όπως σου είπα, τώρα τελευταία γνωριστήκαμε, στις πρόβες.

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Α κρίμα, να πάτε. Θα ήταν ωραίο να πηγαίναμε και πάλι κάποιο ταξίδι μαζί σαν οικογένεια, μόλις γυρίσει η Ιωάννα, αλλά ξέρω ότι είσαι μεγάλος τώρα για αυτό.

*Ο Αλέξανδρος του χαιδεύει το μάγουλο κι ο Παναγιώτης σκύβει και ο φωτισμός χαμηλώνει.*

**ΦΩΝΗ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ:** Είναι μεγάλο το όνομα που κουβαλάς, δεν το καταλαβαίνεις; Δεν είσαι αρκετά καλός για αυτή τη δουλειά! Ό,τι κι αν κάνεις θα είσαι πάντα ο γιος του Αλέξανδρου Καρνέζη!

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Τι σκέφτεσαι;

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Τίποτα. Μήπως θέλεις κάτι; Ένα τσάι; Ένα γάλα;

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Όχι, καλά είμαι. Εσύ; Φαίνεσαι κάπως /

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Κουρασμένος είμαι. Απλά κουρασμένος. Θα πέσω πιο νωρίς για ύπνο αν δεν σε πειράζει.

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Γιατί να με πειράζει; Πήγαινε για ύπνο. Δουλεύεις πολύ και πρέπει να ξεκουράζεσαι.

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Να πέσεις κι εσύ όμως σε λίγο ε; Ο γιατρός είπε ότι /

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Ναι, ναι, μην ανησυχείς.

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Ωραία, καληνύχτα.

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Καληνύχτα.

*Ο Παναγιώτης βγαίνει απ' το δωμάτιο και ο Αλέξανδρος πάει στη βιβλιοθήκη, ανοίγει ένα ντουλάπι, παίρνει μια εφημερίδα και αρχίζει να την διαβάζει δείχνοντας έπληκτος.*

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Παναγιώτη! Παναγιώτη έλα να δεις! Με έχουν φωτογραφιά! (Ο Παναγιώτης μπαίνει στο δωμάτιο και κοιτά απορημένος.)

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** (Του δείχνει την εφημερίδα.) Κοίτα εδώ τι λέει!

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Πού την βρήκες αυτήν πάλι; Δώστην μου αμέσως!

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Ο δημοφιλής ηθοποιός πήρε εξιτήριο από την κλινική όπου νοσηλεύόταν για επτά ολόκληρα χρόνια σε κωματώδη κατάσταση. Η τριανταδιάχρονη σήμερα συνάδελφός του Αλίκη Παπαμάρκου τον κατηγορεί για σεξουαλική παρενόχληση κατ' εξακολούθηση την εποχή που συνεργαζόταν μαζί του στη δημοφιλή σειρά έρωτας δίχως σύνορα και δηλώνει ότι πιθανότατα δεν ήταν η μόνη που υπέστη παρόμοια /

*Ο Παναγιώτης του αρπάζει την εφημερίδα απ' τα χέρια.*

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Τι έπαθες τώρα; Φαίνεσαι πολύ θυμωμένος.

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Μπαμπά, είναι ώρα να ξαπλώσεις κι εσύ. Ο γιατρός είπε ότι πρέπει /

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Μα δε νυστάζω ακόμα. Ποια είναι αυτή η Αλίκη Παπαμάρκου και τι είναι αυτή η σεξουαλική... πώς την είπε...;

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Ποιος σου έδωσε αυτή την εφημερίδα; Η θυρωρός;

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Όχι, εγώ τη βρήκα στην εξώπορτα. Είπα να βγω λίγο έξω και /

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Γιατί το έκανες αυτό; Ο γιατρός είπε πως δεν πρέπει να βγαίνεις έξω μόνος σου. Αν θέλεις κάτι σου είπα ότι μπορείς να καλείς την θυρωρό.

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Τον κατηγορεί είπε. Ξέρω ότι αυτό είναι κάτι κακό. Όπως στο σήριαλ που έλεγα σε κάποιον με κατηγορείς ότι /

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Μπαμπά, άκου... Είσαι πολύ γνωστός ηθοποιός, ο κόσμος σε αγαπάει αλλά υπάρχουν μερικοί άνθρωποι που... Τέλος πάντων, απλά, ξέχνα το. Δεν είναι τίποτα που αξίζει να ξέρεις. Μερικοί άνθρωποι απλά σε ζηλεύουν επειδή είσαι τόσο αγαπητός στο κοινό. Αυτό είναι όλο.

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Ε τότε αυτοί είναι κακοί άνθρωποι.

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Ναι, αυτό είναι. Κακοί. Δυστυχώς, υπάρχουν και τέτοιοι άνθρωποι.

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Εσύ όμως δεν θα τους αφήσεις να μου κάνουν κακό ε;

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Όχι, μην ανησυχείς, δεν θα τους αφήσω.

*(Ο Αλέξανδρος τον αγκαλιάζει, τον φιλά στο μάγουλο και προχωρά προς το υπνοδωμάτιό του, ενώ ο Παναγιώτης τον παρακολουθεί σκεφτικός. Σκοτάδι.)*

## ΣΚΗΝΗ 6

Μπαρ

*(Ο Παναγιώτης στέκεται πίσω απ' τον πάγκο κι απέναντί του η Ιωάννα και ο Αντώνης.)*

**ΙΩΑΝΝΑ:** Οπότε τώρα τι κάνουμε; Προσποιούμαστε για λίγο ότι είμαστε και πάλι μια ευτυχισμένη οικογένεια και όλα καλά;

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Μαμά, προσπάθησε σε παρακαλώ να βοηθήσεις λίγο την κατάσταση.

**ΙΩΑΝΝΑ:** Να βοηθήσω ποια κατάσταση δηλαδή; Τον έβαλες να με περιμένει να γυρίσω κοντά του σαν να μην έχει συμβεί τίποτα και τώρα μου ζητάς να /

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Εντάξει, εντάξει! Δίκιο έχεις. Δεν ήξερα πως... Τα 'κανα θάλασσα, εντάξει; Ευχαριστήθηκες τώρα;

**ΙΩΑΝΝΑ:** Δεν μπορώ να τον ξαναδώ, το καταλαβαίνεις; Ο άντρας μου με ρωτάει συνέχεια αν του έχουμε πει την αλήθεια. Τι πρέπει να του απαντήσω εγώ τώρα; Πες μου.

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** *(Γυρνώντας στον Αντώνη.)* Εσύ τι λες;

**ΑΝΤΩΝΗΣ:** Δεν μου πέφτει λόγος, έτσι δεν είναι;

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Κόφτο ρε Αντώνη τώρα...

**ΑΝΤΩΝΗΣ:** Την αλήθεια και τίποτε άλλο. Αυτό να του πεις. Απλά και ωραία.

**ΙΩΑΝΝΑ:** Ακριβώς. Αυτό που θα 'πρεπε να 'χεις κάνει απ' την αρχή αντί να μας μπλέκεις σε τέτοια παιχνίδια.

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Εύκολο να το λες εσύ που δεν τον φορτώθηκες στην πλάτη σου.

**ΙΩΑΝΝΑ:** Τον φορτώθηκα αρκετά στην πλάτη μου τόσα χρόνια. Και ναι, τώρα θα του έλεγα απλά την αλήθεια. Πως όσο λυπημένη 'πρεπε να δείχνω μπροστά στις κάμερες μετά το ατύχημα, άλλο τόσο χαρούμενη ήμουν μέσα μου που δεν θα με κυνηγούσε ποτέ ξανά. Πως χάρηκα πολύ που ήμουν εγώ και η απιστία μου η αιτία να τρακάρει. Και πως λυπήθηκα πραγματικά που βρέθηκε τώρα και πάλι στο δρόμο μου. Αυτά ακριβώς θα του έλεγα.

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Έχεις σκεφτεί πως... μπορεί να υπάρχει κάποιος λόγος που συνήλθε;

**ΙΩΑΝΝΑ:** Τι θες να πεις τώρα;

**ΑΝΤΩΝΗΣ:** Θέλεις να τον κάνεις να επανορθώσει ε;

**ΙΩΑΝΝΑ:** Ανοησίες!

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Σβήστηκαν όλα απ' τη μνήμη του. Ίσως να υπάρχει κάποιος λόγος για αυτό.

**ΙΩΑΝΝΑ:** Μα έτσι συμβαίνει πάντα σ' αυτές τις περιπτώσεις. Τι θες να αποδείξεις; Πως έχει μια δεύτερη ευκαιρία; Θα τον περάσεις κι από Καθακτήριο δηλαδή; Ή μήπως θα του δώσεις και συγχωροχάρτι;

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Ίσως ο ίδιος να μπορέσει να συγχωρέσει τον εαυτό του και μετά/

**ΙΩΑΝΝΑ:** Εγώ πάντως δεν πρόκειται να τον συγχωρήσω ποτέ.

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Το λιοντάρι... Είδα την αγωνία στα μάτια του όταν με ρωτούσε για τη φωτογραφία με το νεκρό λιοντάρι. Δεν μπορούσε, δεν ήθελε να πιστέψει ότι αυτός το σκότωσε. Έτσι, χωρίς κανένα λόγο, απλά γιατί μπορούσε να το κάνει.

**ΑΝΤΩΝΗΣ:** Παναγιώτη, για να συγχωρέσει τον εαυτό του πρέπει πρώτα να τα θυμηθεί όλα. Κι αν τα θυμηθεί, ίσως το θηρίο που κοιμάται μέσα του ξυπνήσει και τότε οι βρυχηθμοί θα πνίξουν κάθε ωραία κουβέντα.

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Μπορεί να 'ναι κι έτσι. Αλλά καμιά φορά, όταν... όταν με κοιτάζει μ' αυτό το τόσο αθώο και ήρεμο βλέμμα θυμάμαι εκείνη την οργισμένη φωνή και μου φαίνεται τόσο ξένη πια... Σαν να μη βγήκε ποτέ απ' αυτά τα χείλη.

**ΙΩΑΝΝΑ:** Εγώ τη θυμάμαι πολύ καλά εκείνη τη φωνή. Και αυτά τα χείλη. Και αυτά τα χέρια. *(Τραβάει την μπλούζα της λίγο κάτω απ' τον λαιμό της αποκαλύπτοντας την ουλή στον ώμο της.)* Και δεν θα τα αφήσω να με ξαναγγίξουν ποτέ. Δεν μπορείς να εξημερώσεις το λιοντάρι. Κανένα ωραίο κλουβί δεν μπορεί να το κάνει.

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Μάλιστα. Πέθανε λοιπόν για σένα σ' εκείνο το τροχαίο στην Βουλιαγμένη.

**ΙΩΑΝΝΑ:** Όπως πέθανα κι εγώ για αυτόν σ' εκείνο το τροχαίο στο Λονδίνο.  
*Η Ιωάννα γεμίζει το ποτήρι της και πίνει.*

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Κι εσύ; Είσαι ακόμα μαζί μου σ' αυτό;

**ΑΝΤΩΝΗΣ:** Αν με θέλεις ακόμα μαζί σου.

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Ακόμα κι αν το θηρίο ξυπνήσει και χυμήξει πάνω μου;

**ΑΝΤΩΝΗΣ:** Τότε θα πρέπει πρώτα να περάσει πάνω από μένα.

*(Ο Παναγιώτης τον τραβάει και τον φιλάει. Σκοτάδι.)*

## ΣΚΗΝΗ 7

Σπίτι Παναγιώτη

*(Ο Αλέξανδρος διαβάζει ένα βιβλίο όταν ο Παναγιώτης μπαίνει στο σπίτι και κάνει σήμα στον Αντώνη να τον ακολουθήσει.)*

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Καλησπέρα μπαμπά.

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Καλησπέρα! Άργησες σήμερα! Κάνατε πιο πολλές πρόβες;

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Ναι, είχαμε πιο πολλή δουλειά σήμερα.

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Α, ωραία! Ποιός είναι ο κύριος;

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Από 'δω ο Αντώνης. Συνάδελφος και φίλος.

**ΑΝΤΩΝΗΣ:** *(Απλώνοντας το χέρι του.)* Γεια σας! Τι κάνετε;

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** *(Κοιτώντας τον με αμηχανία προτού δώσει το χέρι του.)* Γεια σας!  
Νομίζω ότι κάπου σας έχω ξαναδει!

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Όχι μπαμπά, δεν έχετε γνωριστεί.

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Ναι! Τώρα θυμήθηκα! Εσείς ήσασταν σε κείνη τη φωτογραφία μαζί με τον Αλέξανδρο!

**ΑΝΤΩΝΗΣ:** Ποια φωτογραφία;

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Εννοεί το ταξίδι. Έλα, κάθισε.

*Ο Παναγιώτης και ο Αντώνης κάθονται δίπλα δίπλα στον καναπέ, απέναντι απ' την πολυθρόνα όπου κάθεται ο Αλέξανδρος.*

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Πώς ήταν η μέρα σου σήμερα;

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Καλά... Είστε χρόνια φίλοι με τον Παναγιώτη;

**ΑΝΤΩΝΗΣ:** Ναι, αρκετά. Δεν είχα προλάβει να σας γνωρίσω.

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Μάλιστα! Παναγιώτη, γιατί δεν είπες και στην κοπέλα σου να έρθει να την γνωρίσω;

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Άκου μπαμπά... Πρέπει να το συζητήσουμε αυτό...

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Τι έπαθες; Σε βλέπω κάπως /

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Έχεις φάει καθόλου; Να σου φτιάξω κάτι;

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Όχι, καλά είμαι. Δεν πεινάω. Λοιπόν, θα έρθει κι η κοπέλα σου τελικά;

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Όχι μπαμπά, δεν θα έρθει... Τα πράγματα μεταξύ μας δεν πήγαιναν και πολύ καλά τελευταία.

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Γιατί;

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Ας πούμε πως... δεν νιώθαμε πια όπως πρώτα και αποφασίσαμε από κοινού να χωρίσουμε.

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Δηλαδή δεν την αγαπάς τώρα;

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Όχι μπαμπά.

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Α κρίμα...

**ΑΝΤΩΝΗΣ:** Συμβαίνουν αυτά.

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Ναι, αλλά όχι όταν ένας άντρας και μια γυναίκα αγαπιούνται πραγματικά, έτσι δεν είναι; Εγώ με την Ιωάννα, την γυναίκα μου, είμαστε είκοσι επτά χρόνια παντρεμένοι ξέρετε και εξακολουθώ να την αγαπάω όπως κι εκείνη εμένα. Έτσι δεν είναι Παναγιώτη;

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Ναι, έτσι είναι.

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Οπότε, νομίζω πως δεν την αγαπούσες πραγματικά, αλλά ούτε κι εκείνη εσένα. *(Γυρνά στον Αντώνη.)* Εσείς τι πιστεύετε;

**ΑΝΤΩΝΗΣ:** Συμφωνώ μαζί σας.

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Άκου μπαμπά, υπάρχουν κάποια πράγματα που θα ήθελα να συζητήσουμε και θέλω να με ακούσεις προσεκτικά.

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Πρώτη φορά σε βλέπω τόσο σοβαρό! Να σε ρωτήσω όμως πρώτα κάτι εγώ; *(Πιάνει ξαφνικά ένα περιοδικό στα χέρια του και το ξεφυλλίζει.)* Είδα εδώ μια φωτογραφία της Ιωάννας που λέει ότι είναι έξω από ένα σούπερ μάρκετ, εδώ στην Αθήνα. *(Του δείχνει το περιοδικό.)* Να, λέει ότι η Ιωάννα είναι στο Χαλάνδρι. Και εγώ ρώτησα τη θυρωρό που ακριβώς είναι το Χαλάνδρι στην Αγγλία κι αυτή γέλασε και μου είπε ότι το Χαλάνδρι είναι εδώ στην Αθήνα. Είναι εδώ Παναγιώτη; Γύρισε;

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Μπαμπά, σου είπα να μη διαβάζεις αυτά τα πράγματα. Αυτοί οι άνθρωποι είναι κακοί κι εσύ δεν πρέπει να πιστεύεις τίποτα απ' όσα λένε.

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Μήπως γύρισε και δεν θέλει να με δει; Μήπως... μήπως χωρίσαμε κι εμείς;

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Όχι ρε μπαμπά, απλά... Απλά πέρασε καιρός από τότε και νιώθει κάπως... Πρέπει να καταλάβεις ότι αυτό που συνέβη με σένα ήταν κάτι που δεν περιμέναμε και /

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Γιατί δεν μου είπες ότι είναι εδώ; Δεν θέλει να με δει;

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Ηρέμησε μπαμπά. Θα σε δει... Θα σε δει σύντομα.

*Ο Αλέξανδρος απλώνει το χέρι του και πιάνει ένα κινητό.*

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Να την πάρουμε τηλέφωνο! Θέλω να της μιλήσω!

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Μπαμπά, δεν είναι η κατάλληλη ώρα για να μιλήσετε. Όταν είναι έτοιμη θα σε πάρει εκείνη.

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Δεν θέλει να μου μιλήσει, έτσι δεν είναι;

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Μπαμπά, δώστης λίγο χρόνο και θα μιλήσει εκείνη μαζί σου.

**ΑΝΤΩΝΗΣ:** Παναγιώτη...

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Αντώνη, σε παρακαλώ... Μπορώ να το διαχειριστώ.

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** *(Γυρνώντας στον Αντώνη.)* Αλήθεια, εσείς γιατί ήρθατε;

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Κάλεσα τον Αντώνη γιατί ήθελα να τον γνωρίσεις.

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Ναι, αλλά τώρα μιλάμε για οικογενειακά μας θέματα και /

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Μπαμπά άκου, ο Αντώνης είναι κάτι παραπάνω από φίλος μου.

*(Γιάνει το χέρι του Αντώνη.)* Είμαστε μαζί.

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Τι... τι εννοείς; Γιατί χωρίσατε με την κοπέλα σου;

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Δεν υπήρχε καμιά κοπέλα. Στο είπα γιατί... γιατί ένιωσα πως δεν θα ήσουν έτοιμος να ακούσεις την αλήθεια.

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Δεν σε καταλαβαίνω. Τι πάει να πει δεν υπήρχε καμιά κοπέλα;

Και γιατί έπιασες το χέρι αυτού του άντρα; *(Τα φώτα χαμηλώνουν και ο Αλέξανδρος σηκώνεται αργά απ' τη θέση του.)* Όχι, όχι, αυτό δε γίνεται!

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Γίνεται μπαμπά, απλώς δεν είναι κάτι που θα το έβλεπες στα σήριαλ.

*Ο Αλέξανδρος τους κοιτά για λίγο αποσβολωμένος κι έπειτα απλώνει το χέρι του δείχνοντάς τον Παναγιώτη με επικριτικό ύφος.*

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Όχι! Όχι! Αυτό είναι λάθος! Αυτό είναι... είναι άθλιο!

Αηδιαστικό! Φρικαλέο! Ντροπή σου! Φύγε! Φύγετε! Χαθείτε αμέσως από μπροστά μου! Είστε... είστε άρρωστοι!

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Αντώνη, άφησέ μας μόνους.

**ΑΝΤΩΝΗΣ:** Είσαι σίγουρος;

*Ο Παναγιώτης γνέφει καταφατικά κι ο Αντώνης σηκώνεται και προχωρά διστακτικά προς τα έξω.*

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Τι άθλια φάρσα είναι αυτή, μου λες;

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Δεν είναι φάρσα.

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:** Τότε κάποιο λάθος έχει γίνει σίγουρα. Εσύ... εσύ δεν μπορεί να είσαι... Εσύ σίγουρα δεν είσαι γιος μου! Είσαι ένα τίποτα! Ένα σκουπίδι είσαι! Με άλλον σ' έκανε αυτή η σκρόφα, η βρωμιάρρα! Άξιζε και με το παραπάνω κάθε χαστούκι που έτρωγε!

*Ο Αλέξανδρος προσπαθεί να ρίξει χαστούκι στον Παναγιώτη κι εκείνος του κατεβάζει το χέρι και τον σπρώχνει προς τα πίσω. Ο Αλέξανδρος πέφτει κάτω, αρχίζει να βαριανασαίνει και πιάνει την καρδιά του. Ο Παναγιώτης τρέχει από πάνω του και ψηλαφίζει τον σφυγμό του, ενώ ο Αντώνης παρακολουθεί αποσβολωμένος.*

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Όχι που να πάρει!

**ΑΝΤΩΝΗΣ:** Είναι καλά;

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Πάρε τηλέφωνο το νοσοκομείο!

*(Σκοτάδι.)*

**ΣΚΗΝΗ 8**

Νοσοκομείο-Μπαρ

*(Στη μία πλευρά της σκηνής ένα έντονο λευκό φως φωτίζει τον Αλέξανδρο που είναι ξαπλωμένος στο πάτωμα και κοιτάζει ακίνητος κάπου χαμηλά. Έπειτα, σηκώνει το κεφάλι του, παρατηρεί το σκοτάδι τριγύρω του και ανοιγοκλείνει απεγνωσμένα τα χείλη του βγάζοντας πνιχτές άναρθρες κραυγές. Σκοτάδι.)*

*(Στην άλλη πλευρά της σκηνής, ένα κίτρινο φως πέφτει πάνω στον Παναγιώτη, τον Αντώνη και την Ιωάννα που κάθονται στον πάγκο του μπαρ και πίνουν.)*

**ΑΝΤΩΝΗΣ:** Αυτό ήταν λοιπόν. Για μια στιγμή μόνο... Για μια στιγμή θυμήθηκε ποιος ήταν και η ίδια του η καρδιά δεν μπόρεσε να το αντέξει.

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ:** Κάποια στιγμή το πίστεψα... Πίστεψα πραγματικά ότι μπορούσε να γίνει κάποιος άλλος. Ότι μπορούσε να κοιτάξει τον εαυτό του στα μάτια και να τον συγχωρέσει.

**ΙΩΑΝΝΑ:** Ήθελες να κάνεις το κοιμισμένο λιοντάρι να τριβεται πάνω σου και να σε γλύφει σαν άκακο κουταβάκι. Εκείνος, όμως, προσπαθούσε απλά να θυμηθεί τη γεύση της σάρκας σου. Τώρα επέστρεψε εκεί που ανήκει. Μέσα στο κλουβί.

*(Σκοτάδι. Το έντονο λευκό φως ξαναπέφτει πάνω στον Αλέξανδρο που ανοιγοκλείνει και πάλι τα χείλη του βγάζοντας άναρθρες κραυγές κι έπειτα μένει ακίνητος κοιτώντας το πάτωμα.)*

**ΦΩΝΗ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ:** *(Με ηχώ, ενώ εκείνος παραμένει βουβός.)* Σας παρακαλώ, μη μ' αφήνετε πάλι εδώ μέσα! Δεν αντέχω άλλο αυτό το άθλιο κελί! Ελάτε πίσω, σας παρακαλώ! Ελάτε να με πάρετε από 'δω μέσα! Δεν μπορώ... Δεν μπορώ να πληγώσω κανέναν πια. *(Το φως αρχίζει σιγά σιγά να σβήνει.)* Σας παρακαλώ, συ... συ...

συγχωρέστε με!

*(Σκοτάδι.)*

**ΤΕΛΟΣ**